

Predmet: Mark Kašnjeti/Mark Kashnjeti – Prizren

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj optužnice: KTO br. 4/12

Glavni pretres: 22.10.2012.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP

Ispitivanje svedoka Milana Petrovića

Svedok je za vreme rata bio načelnik Odeljenja kriminalističke policije u SUP-u Prizren, koji je napustio 14.06.1999. godine. Bio je član tima SUP-a Prizren koji je sa predstavnicima KFOR-a vršio operativno sprovođenje Kumanovskog sporazuma za područje Prizrena. U periodu od 10. do 12.06.1999. godine izvršio je primopredaju zgrade SUP-a nemačkom kontingentu KFOR-a, koji je bio malobrojan i iz tog razloga nije odmah po dolasku mogao da uspostavi kontrolu u gradu. Zajedno sa pripadnicima KFOR-a, u Prizren su ušle četiri brigade OVK, a svedok zaključuje da je to bila sinhronizovana, unapred dogovorena zajednička akcija. Raspolagao je sa informacijama da su pripadnici OVK izvršili zaposedanje grada, i da su im se priključili meštani Albanci koji su bili veoma agresivni prema srpskom stanovništvu, kako bi pokazali svoju lojalnost prema OVK. Gradom su se kretale grupe od po 3-4 pripadnika OVK među kojima je uvek bio po jedan meštаниn koji im je pokazivao srpske kuće i vršio prepoznavanje meštana Srba. Te grupe niko nije kontrolisao i radili su šta god su hteli. Nad stanovništvom srpske nacionalnosti vršen je teror kako bi se primorali da napuste Prizren. Meštani albanske nacionalnosti koji su se priključili OVK bili su prepoznatljivi po potpuno novim uniformama. Prema podacima koje je dobijao sa terena, zna da je tako postupano na čitavom području Kosova u cilju etničkog čišćenja srpskog stanovništva, koje je KFOR tolerisao. Optuženog Marka Kašnjetija/Mark Kashnjeti video je nekoliko puta u toku bombardovanja u Prizrenu. Tom prilikom je bio u civilnom odelu i bez oružja, i imao je oko 30 godina. Do juna 1999. godine optuženi bezbednosno „nije bio interesantan“ SUP-u Prizren. Nakon dolaska snaga KFOR-a nije video optuženog. U Prizrenu su nakon dolaska KFOR-a postojali privatni zatvori po kućama, podrumima i garažama. Fotografiju koja je objavljena u „Kuriru“ dobio je 2000. godine i od tada postoji sumnja da je osoba u uniformi, druga sa leve strane, upravo optuženi. Prepoznao ga je po izgledu, jer Markova fizionomija nije karakteristična za Albance, ali nije u stanju da objasni koje su to karakteristike. Tvrdi da mu je posao bio da pamti likove, i da je upravo iz tog razloga i prepoznao optuženog. Na zahtev tužioca prokomentarisao je fotografiju, navodeći da se lako uočava da optuženi ima novu uniformu i da „nespretno“ drži automat. Na primedbu branioca da je optuženi rođen 1953. godine, te da je u vreme kritičnog događaja imao 46 godina, a ne 30 kako je svedok ranije izjavio, tvrdio je da je optuženi delovao mladoliko.

Ispitivanje svedoka Kemalja Bace/Kemalj Baca

Svedok poznaje optuženog zadnjih 25-30 godina jer su komšije u Prizrenu. Sa optuženim se intenzivno družio. Optuženi je bio nezaposlen, pa je počeo svakodnevno da dolazi u knjižaru u kojoj su radili svedok i Ljir Bitići/Lir Bitiqi, 2-3 godine pre početka bombardovanja. U knjižari je boravio tokom čitavog radnog vremena, a često su i nakon radnog vremena nastavljali da se družu. Kuća optuženog udaljena je oko 150 metara od knjižare. Optuženi je nastavio da dolazi svakodnevno u knjižaru i nakon dolaska snaga KFOR-a. Nikada ga nije video u uniformi, niti mu je poznato da je bio pripadnik OVK. Na fotografiji koja mu je pokazana ne prepoznaje ni jedno lice. Nakon 2000. godine sa optuženim je dolazio u Beograd kada je u nemačkoj ambasadi tražio

vizu za ćerku, a poznato mu je da je nakon toga optuženi dolazio u Beograd sa licem koje se preziva Gojani. Prilikom tih dolazaka optuženi nije imao nikakvih problema.

Bez poziva suda pristupili su svedoci Zef i Vida Kašnjeti/Kashnjeti, čijem se neposrednom ispitivanju na glavnom pretresu zamenik tužioca za ratne zločine protivio, predlažući da se u dokaznom postupku samo pročitaju njihovi iskazi dati u istrazi. Sudsko veće je odlučilo da ispita svedoke, obzirom da je ranije doneta odluka o njihovom ispitivanju i na glavnom pretresu.

Ispitivanje svedoka Zefa Kašnjetija/Zef Kashnjeti

Svedok je rođeni brat optuženog. Za vreme bombardovanja bio je u Prizrenu i često odlazio do optuženog jer je obilazio majku koja je živela sa njim. Nikada ga nije video u uniformi. Poznato mu je da se družio sa svedokom Kemaljom Baca/Kemalj Baca i da je odlazio kod njega u knjižaru. Svedoku su predočene dve fotografije za koje je naveo da su mu poznate jer su mu predočene tokom davanja iskaza u istrazi. Uočio je da se razlikuju, odnosno da na jednoj nedostaje jedna uniformisana osoba.

Tužilac je predočio svedoku deo njegovog iskaza iz istrage, kada je nakon pokazivanja fotografije, za jedno lice izjavio da liči na njegovog brata, i zatražio da svedok na fotografiji obeleži to lice. Sudsko veće je prekinulo ovakvo predočavanje, jer se sa sigurnošću nije moglo utvrditi koja je fotografija tokom istrage zaista predočena svedoku. Tužilac je dozvolio i takvu mogućnost.

Ispitivanje svedoka Vide Kašnjeti/Vida Kashnjeti

Svedok je snaja optuženog, pa je ovom prilikom iskoristila mogućnost nesvedočenja, obzirom da svom iskazu datom u istrazi nema šta da doda.

***Zapažanje:** Svedok Milan Petrović ostavio je snažan utisak unapred pripremljenog svedoka koji nastoji da svojim svedočenjem, pozivajući se na autoritet načelnika Odeljenja kriminalističke policije SUP-a Prizren, osnaži one delove optužnice koje svojim izjavama nisu potvrdili ranije ispitani ključni svedoci tužilaštva. Svedok je sâm zaključivao o postojanju terora nad srpskim stanovništvom u cilju njegovog proterivanja iz Prizrena, tvrdeći da to zaključuje na osnovu informacija do kojih je došao u svom radu. Na sugestivna pitanja tužioca da li se to radilo organizovano i sistematski, odgovarao je sa “da”, “sigurno”, “evidentno”. Tvrđnja da je na fotografiji još 2000. godine prepoznao optuženog, posebno je neuverljiva, jer bi u tom slučaju, kao pripadnik Službe za otkrivanje ratnih zločina, koja i podnosi krivične prijave, kao svedok bio naveden već u krivičnoj prijavi. U isto vreme, predlažući ga naknadno kao svedoka, tužilac nije naveo da se radi o prepoznavanju, već o posedovanju saznanja o ponašanju optuženog u periodu od 10. do 20. juna 1999. godine. Ovo svedočenje navodi na zaključak da se po svaku cenu pokušava odbraniti optužnica koja je zasnovana samo na veoma spornom, relevantnim dokazima neutemeljenom, navodnom prepoznavanju optuženog.*